

SCÉNÁŘ K AUDIOREPORTÁŽI – Příběhy našich sousedů

Pamětnice Jaroslava Sobotíkové

Vypracovali žáci ZŠ Jičínská Příbor: Julie Hývnarová, Julie Kolářová, Aneta Rosmarinová, Nela Simiřová, Bára Kubošová

Legenda: P = pamětnice

Ostatní iniciály – jména účastnic nahrávání

(1), (2) soubory nahrávky. (1) = první soubor, (2) = druhý soubor

Julie Hývnarová: V rámci projektu Příběhy našich sousedů jsme navštívili a zaznamenali vyprávění paní Jaroslavy Sobotíkové z Příbora. Paní Sobotíkové je přes 80 let, ale pamatuje si spoustu věcí, které se staly za války, kterou jako děvče prožila v Příboře.

Nela Simiřová: Vyprávěla nám hodně zážitků ze života, zajímavé byly všechny, ale s Vámi s posluchači bychom se chtěly podělit o dva z nich. Ten první souvisí s tím, že naše město, Příbor, bylo na hranicích německé Říše a Protektorátu. Rodina paní Sobotíkové bydlela v předposledním domku před státní hranicí. Každý večer je kontrolovali a počítali celníci.

Jaroslava Sobotíková: (1) 05:25 – 05:35: *„Každou noc v deset nebo v jedenáct hodin přišli, v postýlce nás počítali, vlezli pod postel kdo tam je, vlezli do skříně.“*

Aneta Rosmarinová: Kontroly pokračovaly až do konce války. V dubnu 1945 probíhaly ve městě boje a rodina se přestěhovala do sklepa.

Jaroslava Sobotíková: (2) 17:49 – 17:52: *„Eště financi chodili, eště nás aji v tom sklepě kontrolovali.“*

Julie Kolářová: Kromě vyprávění o celnících a jejich kontrolách nás hodně zaujala vzpomínka o knihách. Ve Vésce, ta je dnes součástí Příbora, byla knihovna a babička paní Sobotíkové v ní byla knihovnicí. Po začátku války knihovnu zavřeli a všech dva tisíce knih, schovala její rodina na půdu k babičce. Jednoho dne přišlo nařízení, že občané musí všechny knihy odevzdat na hromadu, kde je místní Hitlerjugend pálili. Jenže rodina paní Sobotíkové nechtěla knihy zničit, a tak ke spálení donesli svázané staré noviny.

Jaroslava Sobotíková: (1) 17:40 – 18:06: *Babička měla takový dřevěný vozík, tam jsme všechny ty noviny naskládaly a první, když jsme to dovezli před tu radnici, tam to bylo úplné eldorado, samé bílé podkolenky, já si nic nepamatuju, jen ty bílé podkolenky a ty kožené německé kalhoty těch Hitlerjugend co měli na sobě, to bylo jejich oblečení a bílá košile.*

Jaroslava Sobotíková: (1) 18:18 – 18:24: *...musela mít potvrzení, že jsme to tam odvezli, že jsme knížky nechali spálit.*

Aneta Rosmarinová: Většinu knih si ale schovali doma a paní Sobotíková některé z nich nosila a půjčovala sousedům.

Jaroslava Sobotíková: (1) 19:58 – 20:17: *Tyto knížky nebyly jen tak, že byly za naší postelí sedm let, tyto knížky měly úžasný oběh. Ráno babička nachystala tašku, do té mi dala jednu knížku, a já od čtyř let jsem byla nositelem umění literatury.*

Jaroslava Sobotíková: (1) 20:22 – 20:31: *Toto zanesoš tam, kdybys viděla, že jde proti tobě někdo, strč ji do kopřiv a pokračuj dál, utíkej, co můžeš.*

Julie Hývnarová: Připadá mi úžasné, že paní Sobotíková má dodneška jednu z těch knih doma.